

El ball improvisat

Feia temps que no arribava tan tard a casa després d'un dia de feina. La jornada havia passat sense pena ni glòria. Mentalment, feia el compte enrere per adonar-me dels pocs dies que quedaven perquè arribés la festa major del poble. Els de la comissió hem treballat molts mesos per assegurar l'èxit. Hem calculat les activitats de manera que no hi hagi pèrdues, que sigui sostenible, pensant en els gustos i necessitats de tothom que s'hi atansa. Com m'agrada participar en els preparatius i veure que tothom gaudeix del que ha estat curosament planificat. Aquest any també serà un èxit. Segur.

De cop, el món es para. S'apaguen els llums i un soroll esclatant fa que la gent surti ensordida de dins l'espai tancat.

Des de fora es veuen flames i espurnes. Un festival de foc que deixa tothom bocabadat. L'espectacle sorprèn tothom. Focs d'artifici no anunciats. Final d'una festa major no programada que atura els viatgers en la seva tornada a casa.

En un tres i no res, es passa de l'alegria a la ira, de la sorpresa a la por i tot embolcallat per una tristesa difícil d'explicar d'on surt. Ja no hi ha ball del fanalet, pausat i tranquil. Ara, la festa, dissenyada rere les taules dels despatxos i per persones que no trepitgen els envelats, sacseja tot d'emocions que s'han de saber gestionar abans d'anar a dormir. Aquest final de jornada serà recordat, però sense la flaire de l'èxit, sense el reconeixement de qui en té la responsabilitat.

He de procurar descansar, demà serà un *sant tornem-hi* i he d'estar preparada per sobreviure al nou dia que arrencarà amb la sortida del sol rere les muntanyes.

Montserrat Sànchez i Carrillo

Celrà, 28 de maig de 2023.

ANOTACIÓ: microconte cedit a la Fundació Josep Pla de Palafrugell com a cloenda del Curs de microcontes per a la publicació a la pàgina web.